

Molly

‘En wat doe je voor de kost?’

De vrouw trommelde met haar vingers op haar dij. ‘Ik ben muzikant.’

Ik keek op het formulier in mijn hand. Achter ‘naam’ had ze ‘Lyric Chords’ ingevuld. Ik beet op mijn tong en probeerde objectief te blijven. Dit was de twaalfde vrouw die ik interviewde als mogelijke huisgenoot. Ze verdiende een kans, al had ze een paar veiligheidsspelden in haar wenkbrauw en iets wat een halsband leek om haar nek.

‘O. Wat leuk. Ben je zangeres?’

Lyric schudde haar hoofd. ‘Drummer. Weet je de afmetingen van mijn slaapkamer uit je hoofd? Ik heb twee drumkits die erin moeten.’

‘Eh... Ik denk vier bij vier. Maar je oefent toch niet thuis? In mijn advertentie stond dat ik een rustige huisgenoot zoek omdat ik 's nachts werk.’

‘Ja, dat doe ik wel. Maar maak je maar geen zorgen. Ik oefen in mijn kamer.’

Tussen mijn slaapkamer en die van mijn potentiële huisgenoot stond één muur, dus dat was het einde van interview nummer twaalf. Ik zuchtte en forceerde een glimlach. ‘Dank voor je komst. Er komen nog een paar mensen voor ik beslis. Je hoort nog van me.’

‘Super.’ De vrouw stond op. ‘Ik weet dat in je advertentie stond

dat je twee maanden huur vooruit wilt, maar ik zit op dit moment een beetje krap. Zou één maand oké zijn?’

Ik glimlachte. ‘Natuurlijk, geen probleem.’ *Omdat je hier toch niet komt wonen.*

Na drummermeisje sprak ik met nog twee kandidaten. De ene wilde dat haar vriend bij haar introk, hoewel in mijn advertentie duidelijk stond dat ik alleen iemand wilde die single was. En de andere kwam twintig minuten te laat, stonk naar alcohol en sprak met dubbele tong... om half vier ’s middags.

Waarom was het in hemelsnaam zo moeilijk om een huisgenoot te vinden in een stad met bijna drie miljoen mensen? Als er tijdens mijn laatste interview die dag geen wonder zou gebeuren, zou ik weer moeten dokken voor een nieuwe advertentie en weer van voren af aan moeten beginnen. En daar had ik echt de tijd en het geld niet voor. Ik moest over twee weken de huur betalen. En ik zou de hele huur voor deze plek alleen kunnen opbrengen als ik een maand lang kattenvoer zou eten.

Toen mijn laatste afspraak precies op tijd aanklopte, haalde ik diep adem, keek naar het plafond en vroeg de grote man in de hemel om een klein beetje hulp.

Ik deed de deur open en knipperde een paar keer met mijn ogen.

Eh. Ik denk dat je het verkeerde gebed hebt verhoord, God.

Er stond een man in mijn gang. En niet zomaar een man, maar een absoluut adembenemende, met een perfecte, rechte neus, jukbeenderen om je vingers bij af te likken, een mannelijke vierkante kaak, volle lippen, een gebruide huid en de meest sexy chocoladebruine ogen die ik ooit had gezien.

‘Eh. Kan ik iets voor je doen?’

Hij schonk me een betoverende glimlach, zo een waarvoor vast talloze vrouwen hun slipje hadden uitgetrokken.

‘Hallo. Ik heb een afspraak om half vijf met Molly Corrigan.’

‘Echt?’ Ik had het laatste formulier in mijn hand en keek naar de naam die erop stond. ‘Dat denk ik niet. Mijn afspraak is met ene D. Tate?’

Hij stak zijn hand uit. ‘Dat ben ik. Declan Tate.’

‘Maar... je bent... geen vrouw.’

Hij glimlachte weer. ‘Je hebt gelijk. Heel goed gezien. Ik ben absoluút geen vrouw. Maar mijn laatste huisgenoot zei me dat ik dat wel had moeten zijn, omdat ik ’s avonds vochtinbrengende crème aanbreng en huilde bij het einde van *Marley & Me*. En als ik eerlijk ben, waren er ook wat tranen bij het einde van *Toy Story*, dus misschien ben ik een softie. Hoe dan ook, ik denk dat je dat moet zien als mijn positieve vrouwelijke eigenschappen.’

Ik was compleet van mijn stuk. ‘Eh... het spijt me. Je moet over het hoofd hebben gezien dat er “alleen voor vrouwen” in mijn advertentie stond.’

‘Eerlijk gezegd heb ik dat niet. Maar als je me vijf minuten geeft, denk ik dat ik je ervan kan overtuigen dat ik een betere huisgenoot ben dan een vrouw.’

Ik grinnikte. ‘Als ik het goed begrijp... heb je expres je voornaam niet vermeld. Hoe zei je ook alweer dat je heet?’

‘Declan.’

‘Juist. Declan. Hoe dan ook, je reageerde op een advertentie voor een vrouwelijke huisgenoot, waarbij je de persoon die beslist of je de kamer krijgt opzettelijk misleidde door je voornaam niet te vermelden. En je strategie is om mij er in minder dan vijf minuten van te overtuigen dat ik eigenlijk niet weet wat ik wil? Klopt dat?’

Hij toonde weer die jongensachtige charme. ‘Dat klopt helemaal.’

Ik twijfelde over hoe ik de situatie moest aanpakken. Aan de ene kant ging hij mijn tijd verspillen en dat was me vandaag al genoeg overkomen. Maar aan de andere kant had hij me wel bloednieuwsgierig gemaakt. Iets aan zijn grijns zei me dat dit leuk kon worden. Waarom ook niet. Ik had toch niets beters te doen.

Ik deed de deur verder open en stapte opzij, terwijl ik met mijn hand aangaf dat hij binnen kon komen. ‘Ik zet de timer op mijn telefoon aan en haal een glas wijn voor je begint. Ik drink graag wat terwijl ik vermaakt word.’

Declan grijnsde en liep mijn appartement binnen.

Ik wees naar de bank. ‘Ga zitten. Ik ben zo terug.’
Toen ik bij de keuken was, riep hij: ‘Hé, Mollz?’
Ik draaide me om. ‘Ja?’
‘Waarom maak je er geen twee glazen wijn van?’
Ik grinnikte. ‘Tuurlijk. Waarom niet, Decs.’
Ik schonk twee glazen pinot grigio in en ging terug naar de woonkamer.
‘Alsjeblieft. Ik hoop dat je van wit houdt.’
‘Zie je wel? We passen nu al perfect bij elkaar. Ik heb liever wit dan rood.’
Ik bracht het glas naar mijn lippen. ‘Ja, perfect. Een ideale match. Misschien zijn we zelfs wel soulmates.’
Declan showde me weer zijn hagelwitte gebit. Hij had echt een geweldige lach, en mooie tanden ook. Jammer dat hij ook een piemel had. Ik sloeg de helft van mijn wijn achterover en zette het glas op de salontafel. Ik pakte mijn mobiel, zocht de timer en zette hem op vijf minuten.
Ik liet hem het scherm zien. ‘Ben je er klaar voor?’
‘Ik ben er altijd klaar voor.’
Ik drukte op START, legde de telefoon met het scherm naar boven tussen ons in op de salontafel en vouwde mijn handen ineen. ‘Begin maar.’
‘Oké. Nou... wat is je lievelingskleur?’
‘Mijn lievelingskleur?’
Declan wees naar de timer. ‘De tijd tikt door, Molly. Je moet de vragen niet herhalen.’
Ik lachte. ‘Prima. Mijn lievelingskleur is roze.’
Declan reikte in een van zijn broekzakken en haalde er een sleutelbos uit. Op de sleutelhanger zaten roze kralen met witte letters ertussen. De letters vormden zijn naam. ‘De mijne ook.’
Ik trok een wenkbrauw op. ‘Heb je die zelf gemaakt?’
‘Nee. Mijn nichtje, Arianna, heeft hem voor me gemaakt.’
‘En hoe weet ik dat het niet Arianna’s lievelingskleur is?’
‘Goed punt. Laten we doorgaan. In je advertentie stond dat je ’s nachts werkt.’

‘Dat klopt. Ik ben verpleegkundige. Ik draai nachtdiensten op de kraamafdeling.’

‘Dus dan slaap je overdag?’

‘Ik ben om zeven uur vrij en ik probeer meteen als ik thuis kom te gaan slapen.’

Hij hield zijn hand tegen zijn borst. ‘Ik werk overdag. Ik ga tegen zes uur ’s morgens naar de sportschool, dan naar mijn werk en kom meestal pas na zeven uur ’s avonds thuis. Dus het is stil in het appartement als jij moet slapen.’

Ik knikte. ‘Oké. Ik geef toe dat dat een goede huisgenoot van je zou maken. Maar de meeste mensen werken overdag, dus het maakt je niet echt speciaal.’

‘Kook je?’ zei hij.

‘Telt macaroni met kaas ook?’

‘Ik kom uit een familie van meerdere generaties Italianen. Mijn *nonna* heeft me geleerd hoe ik zelf saus moet maken.’

‘Dus je gaat voor me koken?’

‘Als dat nodig is om dit appartement te krijgen, ja.’

‘Hoe verleidelijk dat ook klinkt, er zit een Italiaans restaurant om de hoek dat geweldig eten maakt. Grappig genoeg heet het Nonna, en een echte nonna maakt de meeste van mijn maaltijden. Geen surrogaat.’

Declan ademde overdreven zwaar in en uit. Hij keek naar de telefoon op de tafel. ‘Drie minuten en achtendertig seconden. Ik zie dat je het me niet makkelijk gaat maken. Waarom vertel je me niet waarom je geen mannelijke huisgenoot wilt, zodat ik daarop kan reageren? Gaat het soms om de toiletbril? Ik heb namelijk vier oudere zussen, dus ik ben goed afgericht. Toen ik acht was, maakte ik een keer de vergissing om hem omhoog te laten staan en mijn zus ging op de plek zitten waar ik per ongeluk een beetje plas had achtergelaten. Ze duwde mijn hoofd in de wc-pot vóór ze doorspoelde. Dat was de laatste keer dat ik de bril omhoog heb laten staan.’ Hij stak drie vingers op. ‘Op mijn erewoord. Dat wordt geen probleem.’

Ik glimlachte. ‘Het gaat niet om de toiletbril.’

‘Goed. Waarom wil je dan geen mannelijke huisgenoot?’

Ik had er eigenlijk nooit goed over nagedacht waarom mijn huisgenoot een vrouw moest zijn. Het leek gewoon vanzelfsprekend om het appartement met een andere vrouw te delen. ‘Nou... ik heb niet echt een specifieke reden. Ik zou me gewoon comfortabeler voelen als ik samen met een andere vrouw woonde. Een voorbeeld, ik slaap in een T-shirt en onderbroekje. Als ik opsta om koffie te zetten, kleeid ik me niet aan. Het zou raar zijn om dat bij een man te doen.’

‘Waarom?’

‘Waarom het raar zou zijn om met mijn billen te koop te lopen bij een man, en niet bij een vrouw?’

‘Ja.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Gewoon. Ik denk omdat de vrouwen met wie ik heb samengewoond zich niet aangetrokken voelden tot andere vrouwen, dus het voelt nooit seksueel.’

‘Ah. Nu komen we bij de kern van je probleem. Dus je bent bang voor seksuele spanning tussen jou en mij? Is dat omdat ik zo knap ben?’

‘Wat? Néé! En is het niet erg zelfingenomen om aan te nemen dat ik je knap vind en dat ik bang ben dat ik mezelf niet in de hand heb?’

‘Ik ben realistisch, Mollz. Je geeft me maar vijf minuten, dus ik probeer tot de kern van de zaak te komen.’

‘Ik denk dat ik me gewoon niet wil bedekken als ik mijn slaapkamer uit loop. Als ik mijn haar droog, draag ik een handdoek of ondergoed, dat idee.’

‘Zou je het gevoel hebben dat je je moest bedekken als ik je zou vertellen dat ik homo ben?’

Die vraag bracht me aan het twijfelen. *Zou ik dat hebben?* Ik wist het niet zeker. ‘Ben je dat?’

‘Nee. Ik probeerde er alleen achter te komen wat je precies veevelend zou vinden. Gaat het erom dat ik een man ben, of dat ik misschien je billen zou bewonderen als ze te zien waren? Het lijkt

op het laatste. Dus laat me je geruststellen, dat zal ik niet doen.'

Vreemd genoeg voelde ik me beledigd. 'Wat is er mis met mijn billen?'

Hij grinnikte. 'Ik zou het niet weten. Ik heb niet gekeken. Weet je waarom niet?'

'Nou?'

'Omdat ik verliefd ben op iemand anders.'

Hoe bizar het ook klinkt, ik voelde een steek van jaloezie. 'O. Waarom trek je dan niet bij háár in?'

'Omdat ze mijn gevoelens niet beantwoordt... Nog niet. Dus als je bang bent dat een mannelijke huisgenoot iets met je zou willen, dan hoeft je je bij mij geen zorgen te maken. Ik ben strikt monogaam. Als je wilt, kan ik een paar van mijn exen opgeven als referentie. Ik ga niet vreemd.'

Hm... 'Ik weet het niet...'

Declan keek op de klok. Nog eenendertig seconden. 'De tijd is bijna om, dus we moeten versnellen. Wat vind je ervan als ik je gewoon de feiten geef die je moet weten?'

'Dat lijkt me goed.'

'Ik ben achtentwintig. Ik verdien meer dan ik opmaak. Ik heb geld op de bank en referenties van eerdere huisbazen. Ik ben netjes en ruim mijn rotzooi achter mijn kont op. Ik ben niet vaak thuis, maar als ik er ben, ben ik redelijk rustig. Ik kan ook verdomd goed klussen.' Hij keek rond in mijn appartement en wees op een gat dat ik per ongeluk in de muur had gemaakt toen ik de kastdeur een keer te enthousiast had opengezwaaid. 'Ik kan dat plamuren en een deurstopper bevestigen, zodat het niet weer gebeurt.' Hij wees naar de keuken. 'En die kastjes zijn behoorlijk hoog. Ik ben een meter tweeëntachtig. Je hoeft niet meer op een stoel te staan om iets van de bovenste plank te pakken. En...'

De timer zoemde.

'Mag ik nog een laatste ding zeggen?'

'Natuurlijk. Waarom niet?'

'Ik geef je mijn Hulu- en Netflix-wachtwoord. Ik heb een premiumabonnement op Hulu.'

Ik lachte. ‘Nou, dat zijn behoorlijk verleidelijke kwaliteiten voor een huisgenoot.’

Hij glimlachte. ‘Dus ik word het?’

Ik zuchtte. ‘Het spijt me. Ik waardeer je vasthoudendheid, maar je wordt het niet, helaas. Hoewel ik vandaag veertien andere mensen heb gesproken en ik moet zeggen dat je me iemand lijkt die een fantastische huisgenoot wordt voor een andere gelukkige persoon.’

Declan fronste zijn wenkbrauwen, maar knikte. ‘Ik dacht dat het het proberen waard was. Dit is een geweldig gebouw en ik werk hier om de hoek. Het is moeilijk om woonruimte te vinden voor slechts zes maanden.’

‘Mijn huurcontract loopt dan af en ik heb nog niet besloten of ik het zal verlengen of niet.’

‘Zie je? Nog een reden waarom ik perfect zou zijn. Ik blijf nog maar zes maanden in deze stad.’

‘Het spijt me. In dit geval gaat het echt om mij en niet om jou.’

Hij pakte zijn wijnglas en dronk het leeg voor hij opstond en zijn hand uitstak. ‘Bedankt voor je tijd. En voor de pinot.’

We schudden elkaar de hand. ‘Het was leuk kennis te maken, Declan.’

Nadat ik hem had uitgelaten, sloot ik de deur en leunde ertegenaan. Wat zonde; hij leek echt een aardige vent en verreweg de beste kandidaat die ik had gesproken. Ik was net van plan om me over te geven aan een volgend glas alcohol toen er op mijn deur werd geklopt. Toen ik door het kijkgaatje keek, zag ik Declan staan.

‘Ik ben iets belangrijks vergeten,’ zei hij.

‘O? Wat dan?’

Hij pakte zijn portemonnee en liet een foto van een non zien. ‘Dit is mijn zus Catherine en ze draagt geen halloweenkostuum. Ze is een echte non. Hoe slecht kan iemand zijn als zijn zus een non is?’

Ik lachte. ‘Is dit de zus die je hoofd in de wc-pot duwde?’

Hij grijnsde. ‘Dat is ze, inderdaad.’

‘Nou, ik weet niet of er een direct verband is tussen het besluit van je zus om haar leven aan de kerk te wijden en de vraag of jij een goed iemand bent. Maar zelfs als ik je op je woord geloof, verandert dat mijn antwoord niet.’

Declan liet zijn schouders zakken. ‘Ik moest het proberen. Zij zegt dat het feit dat zij een non is mij niet helpt om in de hemel te komen. Ik dacht dat het misschien érgens goed voor zou zijn.’

‘Tot ziens, Declan.’

‘Tot later, Mollz.’

‘En... hoe verloopt de zoektocht naar een huisgenoot?’ Emma schonk een kop koffie in en ging aan het tafeltje in onze koffiekamer zitten.

Ik zuchtte. ‘Waarom is het tegenwoordig zo moeilijk om een normaal persoon te vinden? Ik heb meer dan een dozijn mensen gesproken en er zat niet één geschikte kandidaat tussen.’

‘Heb je gedaan wat ik zei en een advertentie op het collegaprikbord geplaatst?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik wil geen andere verpleegkundige of collega. Het levert rare situaties op het werk op als het thuis niet lekker gaat.’

‘Misschien reageert dokter Dandy.’ Ze trok suggestief haar wenkbrauwen op. ‘Ik hoorde dat hij op de bank van dokter Cohen slaapt tot hij een huis heeft gevonden.’

Van die informatie werd ik echt vrolijk. ‘Echt? Zijn Will en hoe-heet-ze uit elkaar?’

‘Yep. Lisa van de röntgen vertelde me dat dokter Cohen haar verteld had dat hij bij hem logeert. Blijkbaar zijn hij en de zogenaamde actrice finito.’

‘Wauw.’

Emma glimlachte. ‘Yep. En wees gewaarschuwd, schat... Ik geef hem tien dagen om te treuren om het einde van een relatie van een jaar. Maar daarna ga ik je op je huid zitten zodat je die man

eindelijk laat weten dat je interesse hebt. Hij zal niet lang in de markt zijn en je hebt de laatste keer dat hij vrijgezel was je kans gemist. Je kunt niet werkeloos blijven hunkeren naar die vent.'

Natuurlijk had ze gelijk. En terwijl ik in de wolken was omdat Will weer vrijgezel was, zorgde de gedachte om mijn gevoelens voor hem duidelijk te maken ervoor dat ik wilde overgeven. Will Daniels, of, zoals Emma hem noemde, dokter Dandy, vanwege zijn achternaam en griezelige gelijkenis met een mannelijk model genaamd David Gandy, en ik waren al vier jaar goed bevriend. We waren op dezelfde dag in het ziekenhuis begonnen en waren tegelijk ingewerkt. Ik had toen een vriendje en hij ging met een meisje van de medische opleiding. Hoewel ik hem altijd al waanzinnig knap vond, begon ik pas twee jaar geleden meer voor hem te voelen. Helaas was hij meestal wel met de een of andere vrouw. Emma had gelijk toen ze zei dat de man nooit lang single leek te blijven.

'Hij is vrijdag vast bij de weekafsluiter,' zei ik. 'Een paar mensen van de hartbewaking hebben afgesproken bij McBride's. Ik ben benieuwd wat hij te zeggen heeft over de breuk.'

'Weet hij dat je een huisgenoot zoekt?'

'Ik denk het niet.'

'Nou, hij heeft een plek nodig om te slapen, en jij een huisgenoot.' Emma haalde haar schouders op. 'Timing is alles. Misschien is het het lot, trekt hij bij je in en voldoet hij aan twee van je behoeften.'

'Ik denk dat je fantasie op hol slaat. Waarom wachten we niet eerst af tot we erachter zijn of het echt uit is tussen hem en hoeheet-ze? Ze zijn al een paar keer uit elkaar geweest, maar hij gaat altijd weer terug.'

'Oké. Maar ik heb een goed gevoel over jullie twee.'

'Zou je misschien in plaats daarvan een goed gevoel kunnen hebben over het vinden van een huisgenoot? Ik heb verdomme net weer gedokt voor een nieuwe advertentie.'

Emma schudde haar hoofd. 'Ik kan niet geloven dat je niet één fatsoenlijke kandidaat hebt gevonden.'